

Arrest

nr. 100 389 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2012 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de onderstaande bestreden beslissing dienen de verzoekende partijen op 7 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag zou zijn aangevuld op 12 mei 2011, 3 augustus 2011 en op 3 november 2011.

Op 1 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 11.07.2006 ononderbroken in België zouden verblijven; zij hier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn; betrokkenen hier duurzame sociale bindingen zouden hebben ontwikkeld en zij van in het begin een sterke integratiewil zouden hebben getoond en Dhr. S.A. (...) deelcertificaten van de module en een certificaat van de opleiding voorlegt en Mevr. M.M. (...) deelcertificaten van de module en een deelcertificaat Nederlands 2de taal aan het dossier toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen van kennissen en vrienden, van hun huisarts en huisbaas, van het ocmw Kruikeke en dergelijke meer voorleggen en de inhoud van deze attesten boekdelen spreken, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat wordt gestaafd met schoolbewijzen en verklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 11.07.2006 werd afgesloten op 23.02.2007 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen, hun betekend op 26.02.2007. van de procedure – namelijk iets meer dan zeven maanden – was dan ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)”

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 4 oktober 2012, onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers aan: *“de schending van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel); de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel; het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel”.*

Het middel luidt als volgt:

“dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich bij zijn aanvraag niet meer kan beroepen op de instructie van 19.07.09 daar deze vernietigd werd door twee arresten van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011);

dat verzoeker zicht in zijn aanvraag beriep op criterium 1.2. (onredelijk lange asielprocedure) en 2.8.A (duurzame lokale verankering) van de instructies van 19.07.09;

dat verzoeker kennis heeft van een beslissing dd. 12.01.12 (enkele maanden voor de in casu bestreden beslissing) van DVZ inzake een dossier met O.V.-nummer 6.218.762 waarbij een aanvraag art.9bis ingediend dd. 29.06.10 en o.b.v. criterium 2.8.B (duurzame lokale verankering & arbeidscontract) van de instructies van 19.07.09 werd gegrond verklaard !!!! (zie stuk 2);

dat aldus uiteraard de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt nu verzoeker had moeten kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid én er géén enkel gerechtvaardigde reden voorhanden is waarom twee aanvragen art. 9bis, dewelke beiden gebaseerd zijn op de instructies van 19.07.09, binnen een tijdspanne van een paar maanden kunnen leiden in het ene geval tot een positieve

beslissing én in het geval van verzoeker tot een onontvankelijkheidsbeslissing, waarbij wordt gesteld dat de instructies niet meer kunnen toegepast worden !;

dat de bestreden beslissing tenslotte ook blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;

dat verzoeker totaal ontworteld is t.a.v. zijn land van herkomst en gedurende een lange periode een leven heeft opgebouwd in België met volstrekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in zijn land van herkomst en hij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker in zijn land van herkomst have noch goed heeft én al een sterkere binding heeft met België dan met zijn land van herkomst én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, waar hij niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op een beslissing, hetwelke –zoals in de praktijk blijkt – maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat verzoeker hierdoor alle banden en integratie, dewelke hij sedert méér dan 6 jaar met België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen;

dat hieruit volgt dat verzoeker aldus aantoonst dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 01.10.12 dan ook het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt en bijgevolg niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 04.10.12 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 01.10.12;”

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3. Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Een loutere verwijzing naar één concreet geval waarin aanvragers een machtiging tot verblijf verkrijgen volstaat hiertoe niet. In de mate waarin het de bedoeling is van verzoekers om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermogt immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoekers verwijten in concreto de bestreden beslissing niet dat deze op bepaalde elementen aangehaald in haar aanvraag niet zou hebben geantwoord. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Ook de tweede bestreden beslissing bevat de juridische en feitelijke grondslag.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan de aanvraag om verblijfsmachtiging te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoekers de bestreden beslissing een gebrek aan realiteitszin verwijten en het motief betwisten dat stelt dat zij geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond, kan deze redenering niet gevolgd worden. Een totale “ontworteling” in het herkomstland, het lang verblijf in België met teloorgang van “have en goed” en sociale contacten in het herkomstland verhinderen verzoekers niet een aanvraag in het buitenland in te dienen, verblijf elders dat desgevallend van tijdelijke aard kan zijn. Voorts wordt er niet aangetoond dat de periode in het buitenland om de aanvraag in te dienen meer dan één jaar zal duren en zeker niet dat daardoor alle banden en integratie, opgebouwd in België, teniet zullen gaan. Met dergelijk betoog tonen verzoekers geen buitengewone omstandigheden aan en wordt er niet aangetoond dat de eerste bestreden beslissing onredelijk is, te meer zij niet weerleggen dat zij wisten illegaal te verblijven en dat de asielaanvraag op korte termijn is behandeld, zoals de eerste bestreden beslissing motiveert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Met hun betoog maken verzoekers de schending van dit beginsel niet aannemelijk nu zij geen andere grieven aanvoeren dan deze die hierboven werden besproken.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing vergenoegen verzoekers zich er mee te stellen dat deze dient vernietigd te worden nu zij in uitvoering van de eerste bestreden beslissing is genomen. Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste bestreden beslissing niet te worden vernietigd zodat deze grief faalt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN